

Ворожіння

Яків Щоголів

(К. А. Белиловському)

Пале сонце в південь душний,
Мла стоїть над слободою...
Вийшла з відрами дівчина
Із садочка за водою.

Утомилася небога.
І, дійшовши до криниці,
Відра кинула та й стала
Попід гіллями вербиці.

З зруба вогкістю дмухнуло,
Вітерець подув над нею;
І задумалась дівчина
Та над долею своєю,

І про те, що далі буде,
І про те, що вже минуло...
А за спиною тихенько
Щось в плече її торкнуло.

Обернулася дівчина
Позад себе та й жахнулася,
Як циганка плащувата
Їй під руку підвернулася.

З-під червоної намітки
Блищать очі; вид смальовий:
А з запаленої спини
Висне клопоть опанчовий.

"Чорнобрива та вродлива!
Заспокойся помаленьку:
Ось тобі поворожу я, —
Протягни мені рученьку!"

І незчулася дівчина,
Як ту руку ухопила
Плащувата і долоню
Мимовільно їй розкрила.

"Бачу, каже, по очицях,
Що ти тут з самого ранку
В холодочку під вербою
Дожидалася циганку!

Їй добре робиш, бо дивлюся
По руці я, мов по стежці...
Боже, боже! Скільки щастя
Тільки в цій одній мережці...

А ся жилка поперешня?
Е, тобі не треба й віна:
Парубки і так полинуть,
Ще й з багатого коліна!

Парубки, кажу, дівчино,
Чорнобриві та хороші...
А ото пружок під пальцем?
Е, се гроші, гроші, гроші!"

Мліє дівчина й циганку
Слуха приязно й охоче:
А вона верзе дурницю,
А вона її мороче...

Я не вірю, щоб циганка
По руці що-небудь знала
І яка буває доля —
По долоні угадала,

І щоб з того ворожіння
Вийшла правда; а як, може,
Вийде й правда? О, як правда, —
То й пошли їй щастя, боже!